

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Státní fond dopravní infrastruktury,
se sídlem Sokolovská 1955/278, Praha 9,

proti

žalovanému

Odvolací finanční ředitelství,
se sídlem Masarykova 427/31, Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2015, č. j. 9441/15/5000-10470-711175,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2015, č. j. 9441/15/5000-10470-711175, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále též jako „správce daně“) vydal dne 27. 8. 2014 platební výměr č. 5272571/2014 na odvod za porušení rozpočtové kázně, č. j. 5270571/14/2000-04702-109992, kterým byl žalobci vyměřen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 56 777 Kč podle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, (rozpočtová pravidla), (dále jen „rozpočtová pravidla“).
2. Žalobce (dále též jako „SFDI“) podal proti platebnímu výměru odvolání, o němž podle § 114 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) rozhodl žalovaný, tak, že podle § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu odvolání žalobce zamítl a platební výměr potvrdil.

II.
Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost. Jak v žalobě žalobce vysvětlil, je zřízen v souladu s § 28 rozpočtových pravidel, zvláštním zákonem č. 104/2000 Sb., o Státním fondu dopravní infrastruktury, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 104/2000 Sb.“). V uvedeném zákoně je taxativně vymezen účel, pro který lze užít finanční prostředky žalobce, příjmy žalobce a rozpočet a účetnictví; z těchto ustanovení jednoznačně vyplývá, že finanční prostředky žalobce jsou na rozdíl od finančních prostředků státního rozpočtu od počátku vázány k zákonem stanovenému účelu.
4. V napadeném rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že byly naplněny zákonné podmínky podle § 44a odst. 1 písm. a), § 44a odst. 4 písm. c), a § 44a odst. 9 rozpočtových pravidel. Žalobce namítl, že hospodaření s finančními prostředky se řídí rozpočtovými pravidly tam, kde je to v rozpočtových pravidlech ve vztahu k finančním prostředkům žalobce výslovně uvedeno a kdy je to uvedeno zákonem č. 104/2000 Sb. Rozpočet žalobce není součástí státního rozpočtu, nýbrž návrh rozpočtu žalobce je pouze předkládán Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky současně, ale nikoliv jako součást návrhu státního rozpočtu České republiky.
5. Částka uvedená v platebním výměru jako odvod do státního rozpočtu tvořila 15 % národní podíl uhrazených způsobilých výdajů v rámci projektu číslo Cz 1.01/7.1.00/09.0136 OPD a k jejich úhradě byly užity příjmy žalobce jež jsou tvořeny podle § 4 odst. 1 zákona č. 104/2000 Sb. a jsou součástí rozpočtu žalobce, který je oddělený od státního rozpočtu v případě jejich užití se nejedná o užití peněžních prostředků ze státního rozpočtu. S ohledem na úpravu obsaženou v § 44 a § 44 a rozpočtových pravidel, která nepřipouští analogii postupu v případech, které v těchto paragrafech upraveny výslovně nejsou, je použití uvedené úpravy rozpočtových pravidel, o kterou se opírá napadený platební výměr bez zákonné opory.
6. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí s tím, že kontrolou správce daně bylo zjištěno, že na nákup počítačů a počítačových komponent, za který v roce 2009 a 2010 žalobce uhradil celkem 1 408 716, 50 Kč, nebylo provedeno žádné výběrové řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Tímto žalobce diskriminoval možné dodavatele a porušil tím zásadu zákazu diskriminace stanovenou v § 6 zákona o veřejných zakázkách.

7. Provedením výdeje peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu a jiných peněžních prostředků státu za dodávku výpočetní techniky bez řádného výběrového řízení došlo k neoprávněnému použití prostředků ve smyslu § 3 písm. e) rozpočtových pravidel a k porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 písm. a) a b) rozpočtových pravidel. Na odvod do národního fondu byl správcem daně vystaven platební výměr za projekt číslo Cz 1.01/7.1.00/09.0136 ve výši 321 735 Kč a platební výměr za projekt číslo Cz 1.01/7.100/10.0150 ve výši 180 947 Kč; proti těmto platebním výměrům žalobce odvolání nepodal a odvod do státního rozpočtu uhradil. Žalobce podal odvolání pouze proti platebnímu výměru na odvod do státního rozpočtu ve výši národního podílu 15 %, a to do podílu ostatních prostředků, které financoval žalobce tedy prostředků podle § 3 písm. c) rozpočtových pravidel (jiné prostředky státu).
8. Žalovaný trval na tom, že 15 % výdajů uvedených projektů bylo prostředky žalobce podle § 3 písm. c) rozpočtových pravidel, šlo tedy o jiné prostředky státu, z čehož vyplývá, že žalobce zcela nepochybně hospodařil s jinými peněžními prostředky státu, tedy s 15 % podílem, který dal ze svého rozpočtu. Pokud tyto prostředky vydal v rozporu s právním předpisem, konkrétně se zákonem o veřejných zakázkách dopustil se neoprávněného použití jiných peněžních prostředků státu podle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel, v čemž je po právu spatřováno porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. a) rozpočtových pravidel; na tomto závěru ničeho nemění ani skutečnost, že žalobce není organizační složkou státu

III.

Posouzení žaloby

9. Městský soud v Praze (dále též jen „městský soud“ nebo jen „soud“) přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 51 odst. 2 s. ř. s. **bez nařízení jednání**. Soud nenařídil jednání ani k provedení žalobcem navržených důkazů, neboť tvoří součást správního spisu, z něhož soud vyšel při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí.
10. Městský soud v Praze předně konstatuje, že ve skutkově totožné věci, týkající se jiného platebního výměru, jímž byl za obdobné jednání žalobci vyměřen odvod do státního rozpočtu, rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 26. 3. 2019, č. j. 10 Af 49/2015-34, a v projednávané věci soud neshledal důvod, pro který by bylo na místě se od zde vyslovených názorů odchýlit.
11. Podstatou sporu mezi účastníky je v nyní posuzované věci otázka, zda orgány Finanční správy ČR postupovaly v souladu se zákonem, pokud žalobci vyměřily odvod za porušení rozpočtové kázně s poukazem na § 44a odst. 1 písm. a) bod 1 rozpočtových pravidel.
12. Žalobce namítal, že není organizační složkou státu a nemohl se tedy v postavení organizační složky dopustit porušení rozpočtové kázně neoprávněným nakládáním s prostředky státního rozpočtu a dále, že peněžní prostředky, ohledně nichž mělo k porušení rozpočtové kázně dojít, nejsou peněžními prostředky státního rozpočtu, ale vlastními prostředky žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

13. Podle § 3 písm. c) rozpočtových pravidel ve znění účinném do 19. 2. 2015 *pro účely tohoto zákona se rozumí jinými peněžními prostředky státu peněžní prostředky státních finančních aktiv, příspěvkových organizací, státních fondů a fondů organizačních složek státu*“.
14. Podle písm. e) uvedeného ustanovení „*pro účely tohoto zákona se rozumí neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty, porušení účelu nebo podmínek, za kterých byly prostředky zařazeny do státního rozpočtu nebo přesunuty rozpočtovým opatřením a v rozporu se stanoveným účelem nebo podmínkami vydány; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity*“.
15. Podle § 28 odst. 1 rozpočtových pravidel ve znění účinném do 19. 2. 2015 *pro finanční zabezpečení zvlášť stanovených úkolů a hospodaření s prostředky pro ně určenými se zřizují státní fondy jako právnické osoby. Každý státní fond se zřizuje zákonem. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení v zákoně, kterým se státní fond zřizuje, musí být stanoven orgán, do jehož působnosti státní fond patří, a stanoveny finanční zdroje státního fondu, způsoby jejich použití a stanoven způsob financování správních výdajů státního fondu; správní výdaje zahrnují výdaje spojené s činností zaměstnanců státního fondu a úhrady výdajů členům orgánů státního fondu stanovené zákonem*.
16. Z ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) rozpočtových pravidel *porušením rozpočtové kázně je neoprávněné použití peněžních prostředků státního rozpočtu a jiných peněžních prostředků státu*“.
17. Podle § 44a odst. 1 písm. a) bodu 1 citovaného zákona *organizační složka státu, která porušila rozpočtovou kázeň, je povinna provést prostřednictvím místně příslušného finančního úřadu odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu, jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. a) tím, že neoprávněně použila peněžní prostředky státního rozpočtu podle § 44 odst. 2 písm. i*.
18. Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí judikoval, že nevypovídá-li se správní orgán v rozhodnutí se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek. Stejně tak se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil k problematice nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost, jsou přitom takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

19. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64)
20. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, je nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů také takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění není „[z]řejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na niž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“.
21. Tento právní názor je přitom ustáleně aplikován obdobným způsobem rovněž v případech, kdy je takovou vadou zatíženo rozhodnutí správního orgánu (srov. shora označené rozsudky Nejvyššího správního soudu).
22. Právo na řádné přezkoumatelné odůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci, včetně rozhodnutí správních orgánů, je součástí práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, což vyplývá z ustálené judikatury Ústavního soudu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99). Řádné odůvodnění rozhodnutí včetně vypořádání námitek a skutečností uváděných účastníkem je tak podle Ústavního soudu nezbytnou zárukou proti libovůli v rozhodování, která je neslučitelná s principem demokratického právního státu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10). Evropský soud pro lidská práva a národní soudy přitom konstantně judikují, že právo na obhajobu a právo na přezkoumatelné odůvodnění je imanentní součástí práva na spravedlivý proces.
23. Ze shora uvedeného judikatorního rámce tedy jednoznačně vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí.
24. Pokud rozhodnutí vůbec neobsahuje odůvodnění vypořádání některé z námitek nebo nereflexuje na námitky uplatněné účastníkem řízení a zásadní argumentaci, o kterou se opírají, musí mít podle Nejvyššího správního soudu nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, čj. 7 As 55/2015 - 29).
25. Platí tedy, že nevypořádá-li se správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí se všemi uplatněnými námitkami, zatíží své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, pro které je třeba je zrušit. Podle právního názoru vyjádřeného v nesčetném množství rozhodnutí Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu takové rozhodnutí správního orgánu nemůže obstát.
26. V odvolání proti platebnímu výměru žalobce namítal, že „Platební výměr ...nemá oporu v platné právní úpravě, resp. ve výše citovaných ustanoveních zákona o rozpočtových pravidlech, o které se vyměření odvodu opírá“. Žalobce konkrétně namítal, že „vzhledem

k tomu, že částka 56 777,- Kč se týká národního podílu na způsobilých výdajích, který byl celý uhrazen z prostředků jeho rozpočtu SFDI a nikoli z prostředků státního rozpočtu je odkaz na § 44a odst. 1 písm. a bod 1. zákona o rozpočtových pravidlech nesprávný a bez meritorní relevance“. Žalobce s poukazem na dikci § 44a odst. 1 písm. a) bodu 1 rozpočtových pravidel uvedl, že v uvedeném ustanovení je výslovně uvedeno, že se tato úprava týká „organizační složky státu, která porušila rozpočtovou kázeň“, což SFDI není, a týká se neoprávněně použitých peněžních prostředků státního rozpočtu „podle § 44 odst. 2 písm. i)“, tj. „ostatních prostředků státního rozpočtu“, kterými, jak je uvedeno výše, prostředky z rozpočtu SFDI nejsou, a ani nemohou být z důvodu jejich vázanosti na účel dle § 2 odst. 1 zákona č. 104/2000 Sb.“. Žalobce rovněž poukazoval na to, že „prostředky rozpočtu SFDI jsou účelově vázány dle §2 odst. 1 zákona č. 104/2000 Sb. a jako takové mohou být použity pouze v souladu s účelem, pro který jsou určeny, a proto nemohou být odvedeny do státního rozpočtu, jelikož takový odvod je v rozporu s vázaností příjmů SFDI na jeho účel ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 104/2000 Sb.“. Konečně v tomto ohledu rovněž poukazoval na stanovisko náměstka ministra financí ze dne 19. 9. 2014, jehož obsah dle přesvědčení žalobce správnost jeho argumentace potvrzuje.

27. Žalovaný se ve vztahu k námitkám poukazujícím na skutečnost, že správce daně nemohl platební výměr opřít o ustanovení § 44a odst. 1 písm. a) bod 1 rozpočtových pravidel, neboť prostředky ve výši 56 777,- Kč byly prostředky SFDI a nikoli ostatními prostředky státního rozpočtu ve smyslu § 44 odst. 2 písm. i) tohoto zákona, v odůvodnění napadeného rozhodnutí v daném směru omezil na závěr, podle něhož „peněžní prostředky odvolatele jsou jinými peněžními prostředky státu (§ 3 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech) a rozpočet odvolatele je součástí státního rozpočtu schvalovaného Parlamentem České republiky“.
28. Městský soud v Praze konstatuje, že v části, v níž se žalovaný vyjádřil ke shora rekapitulovaným námitkám poukazujícím na nezákonnost platebního výměru, jehož vydání správce daně opřel o ustanovení týkající se porušení rozpočtové kázně neoprávněným nakládáním s peněžními prostředky státního rozpočtu, resp. s ostatními prostředky státního rozpočtu, přestože se v případě finančních prostředků ve výši 56 777,- Kč jednalo o prostředky ze zvláštního (samostatného) rozpočtu žalobce, odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela odporuje shora popsáním standardům přezkoumatelnosti.
29. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nevypořádal se samou podstatou odvolací argumentace, kterou žalobce zcela jednoznačně a srozumitelně opíral o závěr, že předmětné peněžní prostředky nelze považovat za prostředky státního rozpočtu, a již proto je vyloučena aplikace ustanovení § 44a odst. 1 písm. a) bodu 1 rozpočtových pravidel, o které se platební výměr opírá. Přestože žalobce na uvedené argumentaci zakládal svou procesní obranu, přičemž předmětné námitky lze dokonce považovat za samé jádro jeho procesní argumentace, žalovaný se s předmětným problémem v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nevypořádal a zcela se jeho posouzení vyhnul.
30. Soud přitom pro úplnost podotýká, že předmětné námitky nelze označit za pro posuzovanou věc *a priori* irelevantní, nepodstatné či zjevně ze své podstaty nedůvodné. Soud přitom v tomto směru žalobci přisvědčuje v jím akcentovaném východisku, že peněžní prostředky žalobce nelze v žádném ohledu považovat za peněžní prostředky státního rozpočtu. Rozpočet žalobce coby zákonem č. 104/2000 Sb. zřízeného fondu (v souladu s § 28 rozpočtových pravidel resp. odpovídajícím ustanovením předchozí právní úpravy) je zvláštním veřejným rozpočtem, který nelze ztotožňovat či zaměňovat se státním rozpočtem. Žalobce v žalobě správně poukazuje na samostatnost vlastního rozpočtu, na

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

zákonně zakotvení jeho příjmů a výdajů, způsob nakládání s prostředky fondu i na specifický způsob schvalování tohoto rozpočtu.

31. Pokud pak tedy žalovaný na jedné straně uzavírá, že „*peněžní prostředky odvolatele jsou jinými peněžními prostředky státu*“, aby však na straně druhé v téže větě v odůvodnění napadeného rozhodnutí bez dalšího paušálně a bez jakéhokoli podrobnějšího odůvodnění uzavřel, že „*rozpočet odvolatele je součástí státního rozpočtu schvalovaného Parlamentem České republiky*“, soudu nezbyvá, než konstatovat, že nejen, že tento závěr nelze v žádném ohledu považovat za přezkoumatelné vypořádání se s jádrem odvolací argumentace žalobce, ale nadto je tento (jediný) závěr vnitřně rozporný. Žalovaný totiž sice na jedné straně v souladu s rozpočtovými pravidly přiznává prostředkům žalobce povahu tzv. jiných peněžních prostředků státu ve smyslu § 3 písm. c) tohoto zákona, současně však bez jakéhokoli odůvodnění v rozporu se skutečností uzavírá, že samostatný a zvláštní veřejný rozpočet žalobce je součástí státního rozpočtu.
32. Napadené rozhodnutí je pak shodnou vadou zatíženo rovněž v části, v níž se žalovaný „vypořádal“ s námitkami žalobce poukazujícími na obsah stanoviska náměstka ministra financí ze dne 19. 9. 2014, čj. MF-64472/2014/1104. V něm přijatými závěry žalobce již v odvolání proti platebnímu výměru argumentoval právě ve prospěch závěru o potřebě rozlišení mezi prostředky jeho prostředky jako jinými peněžními prostředky státu a prostředky státního rozpočtu. Poukazoval na to, že náměstek ministra v předmětném stanovisku uvedl, že prostředky žalobce nelze považovat za peněžní prostředky státního rozpočtu a že ustanovení rozpočtových pravidel platná pro peněžní prostředky státního rozpočtu nelze ve vztahu k peněžním prostředkům státních fondů aplikovat.
33. Žalovaný však v odůvodnění napadeného rozhodnutí k námitkám poukazujícím na obsah tohoto stanoviska toliko paušálně konstatoval, že „*stanovisko je však obecného charakteru a postup správce daně nevyvrací*“. Uvedenou reakci pak nelze v souladu se shora shrnutými závěry vyplývajícími z ustálené rozhodovací praxe správních soudů považovat za přezkoumatelné vypořádání se s námitkami vznesenými žalobcem v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí správce daně.
34. Jak bylo vysvětleno výše, otázka rozlišení prostředků SFDI jako jiných peněžních prostředků státu dle § 3 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb. od peněžních prostředků státního rozpočtu resp. ostatních prostředků státního rozpočtu ve smyslu § 44a odst. 1 písm. a) bodu 1 a § 44 odst. 2 písm. i) zákona č. 218/2000 Sb. byla pro posouzení nyní řešené věci zcela klíčovou. Žalobce ostatně právě tímto směrem vedl svou procesní obranu a opíral o předmětné námitky svůj závěr o nezákonnosti postupu správce daně.
35. Soud pak pro úplnost uzavírá, že doplnění argumentace žalovaným v rámci soudního řízení v jeho vyjádření k podané žalobě v souladu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu nebylo způsobilé shora popsané vady napadeného rozhodnutí zhojit.
36. Lze tedy uzavřít, že ač žalobce nečinil v žalobě sporným, že nesplnil povinnosti vyplývající z právní úpravy zadávání veřejných zakázek a mohl se tak dopustit neoprávněného použití jiných peněžních prostředků státu dle § 3 písm. e) ve spojení s § 3 písm. c) rozpočtových pravidel a tedy i porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. a) tohoto zákona, žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal s námitkami, jimiž žalobce v odvolání proti platebnímu výměru poukazoval na to, že prostředky žalobce nejsou peněžními prostředky státního rozpočtu podle § 44a odst. 1 písm. a) bodu 1 rozpočtových

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

pravidel, resp. ostatními prostředky státního rozpočtu podle § 44 odst. 2 písm. i) tohoto zákona, na které ustanovení § 44a odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona přímo odkazuje, a proto nebylo možné opřít vydaný platební výměr o naposledy uvedené ustanovení. Žalovaný tedy bez bližšího odůvodnění a vypořádání se s podstatou odvolacích námitek, podpořených nadto odkazem na obsah stanoviska náměstka ministra financí k uvedeným otázkám, aproboval postup správce daně, který vydání platebního výměru opřel o ustanovení § 44a odst. 1 písm. a) bodu 1 rozpočtových pravidel.

37. Na základě všech shora uvedených skutečností soud napadené rozhodnutí žalovaného podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení zohlední žalovaný závěry vyslovené tímto rozsudkem a bude-li nadále uvažovat o tom, že žalobci uloží odvod za porušení rozpočtové kázně, vypořádá se způsobem odpovídajícím shora rekapitulovaným judikatorním standardům s odvolací argumentací žalobce.
38. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto by mu náleželo právo na náhradu nákladů řízení. Řízení o žalobě však bylo od soudního poplatku osvobozeno a žalobce nebyl v řízení zastoupen. Sam žalobce ostatně ani netvrdil, že by mu v souvislosti s předmětným řízením nějaké náklady řízení vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. července 2019

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.